

Читаючи Петра Сороку

Ігор Павлюк

1.

Щасливий я, мов дерево з гніздом.
Скидає дух останні рештки плоті.
У венах тиша. І ніхто-ніхто
Іще не зупинивсь на ешафоті.

"І день і ніч горить горобина,
Щоби дощі не збилися з дороги..."*
Хтось викинувся з рідного вікна,
Життя ж бо баба, п'яна, босонога.

Бензином пахне, книгами, піском.
Молочне злато Місяця, як осінь.
Дерева журавліють, а Славко
Сердечно колупається у носі.

А зорі, як скульптури із вогню,
Жерців навчають мудрості і світла.
Давно померлим яблуням дзвоню,
Пишу рокам, що утекли на мітлах.

Пропаша сила. Ладанні сніги.
"Слова душі завжди співкровні долі"*...

І знов — ніхто мені не вороги.
І знов на груди падають тополі.

2.

Сумна весна.
Вона мене завіє.
Той цвіт із кров'ю. Він цей сад спасе.
"Щось шепче ліс, та я не розумію,
А сови плачуть — розуміють все"*...

Було ж усе закутане снігами,

Цитринний ліс, вертепні пацани.
А час лікує — шрамами на шрами.
"Шляхами крові бурлакують сні".*
А хтось, зіпсутий славою і горем,
Коптить в собі "котяче м'ясо тьми".*
Стоїть над предком, наче небо, море,
А над нащадком яблуня з грудьми.

Душа ж не має за що зачепитись.
Холодний рай, мов зіграна любов.
Красиво вмерти чи банально жити?
І написати кілька молитов.

Вітри і зорі, Місяць і криниця,
Такі прості здадуться і свої...
Чи то навічно хочеться напитися,
Чи то ж до ранку впасти в кураї?..

* Цитати з Петра Сороки